

Čj. R 2/2004

V Brně dne 29. března 2005

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29. 12. 2004 č.j. S 209/03-7780/03-ORP ve věci porušení ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, podala společnost **SKIAREÁL Špindlerův Mlýn, a. s.**, se sídlem Špindlerův Mlýn 281, IČ 47 46 82 49, zastoupená na základě plné moci JUDr. Tomášem Jindrou, advokátem v advokátní kanceláři Sodomka – Souček – Jindra - Mokřý & partneři, se sídlem Praha 1, U Prašné brány 3, PSČ 110 00, jsem podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, na návrh zvláštní komise ustavené podle § 61 odst. 2 téhož zákona,

r o z h o d l

takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29. 12. 2003 č.j. S 209/03-7780/03-ORP

1. v bodě I. výroku **m ě n í m** takto:

Společnost **SKIAREÁL Špindlerův Mlýn, a. s.**, se sídlem Špindlerův Mlýn 281, IČ 47 46 82 49, tím, že **předložila v průběhu roku 2002** společnosti **YELLOW POINT, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 5, Černochova 1071, IČ 26 13 32 37, panu Jiřímu Novákovi, bytem Vrapická 48, Kladno, PSČ 272 03, panu Ing. Jaromíru Bařinovi, bytem Npor. Loma 1405, Příbor, PSČ 742 58, a panu Robertu Mařasovi, bytem Labská 84, Špindlerův Mlýn, PSČ 543 51, **návrhy smluv o komerčním využití sjezdových tratí, které bez objektivně ospravedlnitelného důvodu obsahovaly při srovnatelném plnění rozdílné smluvní podmínky, než které obsahuje Smlouva o spolupráci uzavřená mezi společnostmi SKIAREÁL Špindlerův Mlýn, a.s., a SKOL MAX Ski School, a.s.**, se sídlem Špindlerův Mlýn, Okres Trutnov, PSČ 543 51, IČ 25 28 08 13, spočívající v neposkytování vyhrazených prostor pro výuku začátečníků a mírně pokročilých, neposkytování přenositelných časových jízenek pro instruktory, neposkytnutí přednostního vstupu pro klienty v doprovodu instruktora na některé přepravní zařízení a dále v závazku platit paušální poplatek za komerční využití sjezdových tratí, **přičemž rozdílné podmínky zvýhodňující společnost SKOL MAX Ski School, a.s., oproti ostatním lyžařským školám fakticky uplatňovala, zneužila svého dominantního**

postavení na relevantním trhu provozování lyžařských sjezdových tratí, vleků a lanovek v lyžařském areálu Špindlerův Mlýn k újmě soutěžitelů – společnosti YELLOW POINT, spol. s r.o., pana Jiřího Nováka, pana Ing. Jaromíra Bařiny a pana Roberta Mařase, neboť jim ztížila možnosti výuky zimních sportů v areálu Špindlerův Mlýn oproti společnosti SKOL MAX Ski School, a.s., což je znevýhodňovalo v hospodářské soutěži.

2. v bodě II. výroku **p o t v r z u j i.**

3. v bodě III. výroku **m ě n í m** takto:

Za porušení § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ukládá Úřad pro ochranu hospodářské soutěže společnosti SKIAREÁL Špindlerův Mlýn, a. s., se sídlem Špindlerův Mlýn 281, IČ 47 46 82 49, dle § 22 odst. 2 téhož zákona pokutu ve výši **200 000,- Kč** (slovy dvě stě tisíc korun).

Pokuta je splatná do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže u České národní banky, pobočka Brno, číslo účtu 3754-24825621/0710, konstantní symbol 1148, jako variabilní symbol se uvede kmenová část daňového identifikačního čísla účastníka řízení.

4. v bodě IV. výroku **r u š í m.**

O d ů v o d n ě n í

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) vydal dne 29. 12. 2003 rozhodnutí čj. S 209/03-7780/03-ORP, kterým deklaroval, že společnost SKIAREÁL Špindlerův Mlýn, a. s., se sídlem Špindlerův Mlýn 281, IČ 47 46 82 49 (dále jen „účastník“ nebo „Skiareál“) tím, že předložila v průběhu roku 2002 společnosti YELLOW POINT, spol. s r.o., se sídlem Praha 5, Černochova 1071, IČ 26 13 32 37 (dále jen „Yellow“), panu Jiřímu Novákovi, bytem Vrapická 48, Kladno, PSČ 272 03, panu Ing. Jaromíru Bařinovi, bytem Npor. Loma 1405, Příbor, PSČ 742 58, a panu Robertu Mařasovi, bytem Labská 84, Špindlerův Mlýn, PSČ 543 51, návrhy smluv o komerčním využití sjezdových tratí, které bez objektivně ospravedlnitelného důvodu obsahovaly při srovnatelném plnění rozdílné smluvní podmínky, než které obsahuje Smlouva o spolupráci uzavřená mezi účastníkem řízení a společností SKOL MAX Ski School, a.s., se sídlem Špindlerův Mlýn, Okres Trutnov, PSČ 543 51, IČ 25 28 08 13 (dále jen „Skol Max“), přičemž tyto rozdílné podmínky spočívají v neposkytování vyhrazených prostor pro výuku začátečníků a mírně pokročilých, neposkytování přenositelných časových jízenek pro instruktory, neposkytování přednostního vstupu pro klienty v doprovodu instruktora na některé přepravní zařízení a dále v závazku platit paušální poplatek za komerční využití sjezdových tratí, zneužila svého dominantního postavení na relevantním trhu provozování lyžařských sjezdových tratí, vleků a lanovek v lyžařském areálu Špindlerův Mlýn k újmě soutěžitelů – společnosti Yellow, pana Jiřího Nováka, pana Ing. Jaromíra Bařiny a pana Roberta Mařase, neboť jim ztížila možnosti uplatnění při výuce zimních sportů v areálu Špindlerův Mlýn, což je znevýhodňovalo v hospodářské soutěži.

Za porušení ustanovení § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže uložil Úřad podle ustanovení § 22 odst. 2 téhož zákona účastníkovi řízení pokutu ve výši 2 800 000,- Kč a jednání shora specifikované bylo účastníkovi řízení dle ustanovení § 11 odst. 2 téhož zákona do budoucna zakázáno. Podle ustanovení § 23 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže

uložil Úřad ve výrokové části IV. opatření k nápravě spočívající v povinnosti účastníka řízení přijmout opatření, která odstraní závadný stav, a ve stanovené lhůtě 15 dnů informovat Úřad o jejich realizaci.

Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení rozklad, který následně doplnil přípisy ze dne 4. 2. 2004, 10. 12. 2004 a 14. 1. 2005. Úvodem svého rozkladu společnost Skiareál namítá, že ve správním řízení došlo k porušení ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, neboť účastník řízení nebyl ani při ústním jednání konaném dne 17. 12. 2003, ani později před vydáním rozkladem napadeného rozhodnutí, seznámen se zprávou Městského úřadu ve Špindlerově Mlýně, která byla Úřadem vyžádána jako jeden z podkladů správního rozhodnutí. Pokud se jedná o dodatečné předložení předmětné zprávy Městského úřadu ve Špindlerově Mlýně, nemá účastník řízení námitky proti její pravosti a obsahové správnosti.

Dále účastník řízení namítá, že se Úřad v rámci dotčeného řízení nezabýval skutečností, zda ostatní soutěžitelé mají vůbec oprávnění poskytovat své služby ve Špindlerově Mlýně a splňují tedy pojmové znaky soutěžitelů ve smyslu zákona o ochraně hospodářské soutěže. Účastník řízení se domnívá, že Úřad pochybil v tom, že nezkoumal, zda označení soutěžitelé jsou oprávněni podnikat ve Špindlerově Mlýně podle platných právních předpisů, např. zda zde mají své řádné provozovny ve smyslu zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů.

Společnost Skiareál poukazuje na to, že Úřad spolehlivě nezjistil, jaké náklady s poskytováním služeb by vznikaly soutěžitelům, pokud by své služby poskytovali klientům v rámci nedalekého areálu v Herlíkovicích a v rámci lyžařského areálu Stoh, i na jiných lyžařských tratích, neboť účastník řízení se domnívá, že v rámci pobytu ve Špindlerově Mlýně lze poskytovat lyžařskou výuku kvalitně i v dotčených areálech.

Úřad dle názoru účastníka řízení nesprávně a neúplně vyhodnotil a posoudil předložené důkazy a informace. Nesprávnost posouzení předložených důkazů a informací shledává účastník řízení zejména ve skutečnosti, že Úřad v napadeném rozhodnutí uvedl, že se účastník řízení dopustil porušení § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Uvedený závěr Úřadu považuje účastník řízení za nesprávný, neboť plnění poskytovaná společností SKOL MAX a ostatními soutěžiteli nelze podle jeho názoru označit jako srovnatelná. Účastník řízení nesouhlasí ani s vyjádřením Úřadu, že návrhy smluv předložené ostatním soutěžitelům byly rozdílné bez objektivně ospravedlnitelných důvodů.

Účastník řízení rovněž namítá, že Úřad ve svém rozhodnutí opomenul skutečnost, že společnost Skol Max vznikla v roce 1997 sloučením všech lyžařských škol, které tehdy v areálu Špindlerova Mlýna působily. Společnost Skiareál, která je vlastníkem, respektive nájemcem zařízení, na kterém společnost Skol Max provozuje svou činnost, pohledávku vůči této společnosti nepožadovala v hotovosti, ale kapitalizovala ji ve formě své majetkové účasti ve společnosti Skol Max.

Dále účastník řízení uvádí, že ostatní soutěžitelé vstoupili se svými podnikatelskými aktivitami do oblasti Špindlerova Mlýna až mnohem později, zcela bez jakéhokoliv kontaktu, natož dohody s vlastníkem lyžařského areálu, a začali na jeho zařízení komerčně působit, přičemž porušovali „Pokyny pro užívání sjezdových tratí“ vydávané účastníkem řízení ohledně jejich bezpečnosti.

Společnost Skiareál rovněž poukazuje na to, že jak na základě okolností vzniku společnosti Skol Max a Smlouvy o spolupráci s ní, tak i na základě skutečností, že např. společnost Skol Max zajišťuje pro účastníka řízení reklamu v tuzemsku a v zahraničí, přivádí do areálu mnohem více klientů než ostatní lyžařské školy, zaměstnává nesrovnatelně větší počet lyžařských instruktorů než ostatní soutěžitelé, čímž účastník řízení získává více finančních prostředků za prodej svých služeb než od ostatních ve výroku specifikovaných soutěžitelů, v rámci ústní dohody s účastníkem provádí dohled na sjezdových tratích, nelze dle názoru účastníka řízení plnění společnosti Skol Max a ostatních lyžařských škol označit za srovnatelné.

Účastník řízení namítá, že Úřad vycházel pouze z tvrzení soutěžitelů, když v napadeném rozhodnutí uvádí, že ostatním soutěžitelům vznikly další náklady spojené s potřebou zajistit některé činnosti mimo lyžařské tratě. Podle názoru účastníka řízení Úřad zcela pominul skutečnost, že např. lyžařská škola Mařas provádí základní výuku na svých pozemcích a žádné další dodatečné náklady jí tudíž nevznikají. Úřad dle názoru účastníka řízení nevzal v úvahu skutečnost, že ostatní soutěžitelé zahájili výkon své podnikatelské činnosti na cizím majetku a tuto činnost zde dosud bez jakýchkoliv omezení či újmy i v současné době dále vykonávají.

Účastník řízení se dále domnívá, že Úřad nesprávně vymezil relevantní trh, a zjistil tržní sílu účastníka řízení a jeho dominantní postavení, neboť soutěžitelé mají možnost poskytovat své služby i na jiných srovnatelných místech v Krkonoších i jinde v České republice.

Společnost Skiareál poukazuje na to, že podle jejích informací je způsob provozování lyžařské školy prostřednictvím Skol Max shodný se způsobem, na základě kterého jsou provozovány například lyžařská střediska v Rakousku, kde jsou též lyžařské školy majetkově propojeny s vlastníkem lyžařských tratí nebo je jejich působení na lyžařských tratích smluvně upraveno. Tento způsob je zde považován za jednání v souladu se soutěžními pravidly platnými v EU.

Na základě všech shora uvedených skutečností navrhuje účastník řízení, aby předseda Úřadu rozkladem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení prvostupňovému orgánu.

V doplnění k rozkladu ze dne 4. 2. 2004 účastník řízení zdůraznil, že rozhodující právní skutečností je okolnost, že v poměru mezi společnostmi Skiareál a Skol Max se jedná o poměr ve smyslu ustanovení § 12 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Účastník řízení se domnívá, že za této situace již pojmově nemohl svým jednáním vůči společnosti Skol Max porušit zákon o ochraně hospodářské soutěže.

V doplnění k rozkladu ze dne 10. 12. 2004 účastník řízení deklaroval, že uložení pokuty ve výši 2 800 000,- Kč by účastníkovi řízení znemožnilo podílet se na podporování handicapovaných sportovců i na sponzorování mládeže, sportovní reprezentace a jiných podobných aktivit. Současně účastník řízení v tomto doplnění, stejně jako v doplnění k rozkladu ze dne 14. 1. 2005 uvedl, že se rozhodl ke dni 31. 10. 2004 ukončit spolupráci se společností Skol Max dle Smlouvy o spolupráci a žádal, aby pozitivní kroky nového představenstva a vedení společnosti Skiareál byly při rozhodování Úřadu zohledněny.

V reakci na posledně uvedená doplnění rozkladu si Úřad dne 19. 1. 2005 vyžádal předložení podkladů, které by tvrzení účastníka řízení ohledně ukončení protisoutěžního

jednání dokládaly. Dne 25. 1. 2005 obdržel Úřad kopii dohody uzavřené mezi společnostmi Skiareál a Skol Max o ukončení „Smlouvy o spolupráci“ ze dne 16. 7. 2001.

Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu a v souladu s odst. 2 téhož ustanovení postoupil věc k rozhodnutí orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

Dne 2. 6. 2004 nabyt účinnosti zákon č. 340/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), a některé další zákony. Podle ustanovení článku III odst. 1 Přejícných ustanovení se řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních předpisů. Z tohoto důvodu je případ i nadále posuzován z hlediska zákona o ochraně hospodářské soutěže ve znění platném do 1. 6. 2004.

Podle ustanovení § 59 odst. 1 správního řádu bylo napadené rozhodnutí přezkoumáno v celém rozsahu. Na základě ve správním řízení zjištěných skutečností lze dospět k následujícím závěrům:

1. Relevantní trh

Nejprve bylo třeba zabývat se posouzením námitek účastníka řízení proti vymezení relevantního trhu, tj. posouzením základního předpokladu pro konstataci porušení ustanovení § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Orgán prvního stupně vyšel při vymezení relevantního trhu (strany 12 – 13 napadeného rozhodnutí) ze vztahu provozovatele lyžařských tratí, tj. účastníka řízení a provozovatelů lyžařských škol působících ve Špindlerově Mlýně. Jako sjezdové tratě jsou označovány svahy udržované a upravované pro sjezdové lyžování, případně snowboarding a doplněné o zařízení pro přepravu lyžařů (vleký a lanovky). Z hlediska věcného byl tedy relevantní trh vymezen jako trh provozování lyžařských sjezdových tratí, vleků a lanovek. S vymezením relevantního trhu se z hlediska věcného lze ztotožnit.

Pokud jde o námitku účastníka řízení ohledně nesprávného geografického vymezení relevantního trhu, pak lze konstatovat, že relevantní trh nemohl být ve správním řízení č.j. S 209/03 vymezen jako trh celorepublikový, či oblasti Krkonoš. Za zásadní skutečnost pro vymezení trhu z hlediska geografického lze totiž považovat skutečnost, že ostatní lyžařské areály oblasti Krkonoš nejsou se Špindlerovým Mlýnem propojeny vleký. Jak vyplynulo ze svědeckých výpovědí zástupců lyžařských škol, a to včetně lyžařské školy Skol Max, klienti ubytování a rekreující se v určitém středisku poptávají výuku lyžování v místě ubytování, cit.: „Když někdo přijede do Špindlerova Mlýna, tak samozřejmě nepojede lyžovat jinam...“ (list 45 správního spisu) a naopak, cit.: „... Klienti z jiných lyžařských středisek nejezdí za výukou lyžování do Špindlerova Mlýna.“ (list 49 správního spisu). Klient, který se ubytuje ve Špindlerově Mlýně, není ochoten dojíždět za výukou do jiného lyžařského areálu. Jelikož tedy poptávka existuje pouze lokálně, nelze než souhlasit s orgánem prvního stupně (strany 13 – 15 napadeného rozhodnutí), který relevantní trh vymezil z hlediska geografického jako oblast lyžařského areálu Špindlerův Mlýn. Není rovněž pochyb, že na tomto trhu účastník řízení zaujímá dominantní postavení. Základní kvalifikační předpoklad pro možné porušení ustanovení § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže tak je naplněn.

Námitku účastníka řízení, že Úřad spolehlivě nezjistil, jaké náklady s poskytováním služeb by vznikali soutěžitelům, kdyby vyučovali v jiných areálech, např. v nedalekém areálu

v Herlíkovicích a v rámci lyžařského areálu Stoh, ale i na jiných lyžařských tratích, lze rovněž odmítnout. Lyžařský areál Herlíkovice je totiž vzdálený cca 10 km od Špindlerova Mlýna, přičemž není s areálem účastníka řízení propojen vleky. Rovněž tak vystavuje na svá přepravní zařízení vlastní časové jízdenky. Z výpovědí svědků, zástupců lyžařských škol působících ve Špindlerově Mlýně, a to včetně zástupce lyžařské školy Skol Max přitom, jak již bylo uvedeno shora, vyplynulo, že klienti ubytovaní a rekreující se v určitém středisku poptávají výuku lyžování v místě ubytování. Lze tedy mít za to, že klient ubytovaný ve Špindlerově Mlýně nebude dojíždět za výukou lyžařských sportů do areálu v Herlíkovicích. Pokud jde o lyžařský areál Stoh, pak tento je součástí lyžařského areálu Špindlerův Mlýn, byl tedy zahrnut do relevantního trhu. Vzhledem ke své náročnosti sjezdových tratí je však nevhodný pro výuku lyžařských sportů, neboť, jak vyplynulo z informací poskytnutých Turistickým centrem Špindlerův Mlýn, jedná se o závodní trať, která bývá často kvůli tréninku uzavřena a navíc její horní polovina je obvykle zledovatělá, a tudíž pro výuku lyžařských sportů nevhodná (listy 195 - 198 správního spisu). Jedná-li se o výši nákladů, které by vznikly, pokud by soutěžitelé poskytovali své služby klientům např. v rámci areálu v Herlíkovicích či na jiných lyžařských školách, lze uzavřít, že v rámci správního řízení č.j. S 209/03 se jednalo o podmínky využívání sjezdových tratí v lyžařském areálu Špindlerův Mlýn a o poskytování ze strany účastníka řízení srovnatelných podmínek všem lyžařským školám působícím v jeho lyžařském areálu. Rozhodné pro posouzení předmětu správního řízení tedy není, zda by soutěžitelé mohli působit v jiném středisku, ale skutečnost, že, působí-li ve Špindlerově Mlýně, měl by účastník řízení poskytnout všem lyžařským školám srovnatelné podmínky.

2. Skutková podstata

Zakázané ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže není existence dominantního postavení, nýbrž skutečnost, zda daný subjekt svého postavení nezneužívá na újmu ostatních soutěžitelů nebo spotřebitelů. Za účelem přesného zjištění skutečného stavu věci a přezkoumání rozkladem napadeného rozhodnutí je třeba vypořádat námitky účastníka řízení proti Úřadem provedenému věcnému posouzení.

Pokud jde o námitku účastníka řízení, že se Úřad v rámci správního řízení nezabýval skutečností, zda předmětní soutěžitelé, tj. lyžařské školy, mají oprávnění poskytovat své služby ve Špindlerově Mlýně a splňují pojmové znaky soutěžitelů ve smyslu zákona o ochraně hospodářské soutěže, lze v souladu s ustanovením § 2 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže konstatovat, že cit.: *„Soutěžiteli podle tohoto zákona se rozumí fyzické a právnické osoby, jejich sdružení, sdružení těchto sdružení a jiné formy seskupování, a to i v případě, že tato sdružení a seskupení nejsou právními osobami, pokud se účastní hospodářské soutěže nebo ji mohou svou činností ovlivňovat, i když nejsou podnikateli.“* Pojem soutěžitel tak zahrnuje shora uvedené subjekty bez ohledu na to, zda jde o podnikatele nebo nepodnikatele ve smyslu zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, osobou s právní subjektivitou nebo bez právní subjektivity. Rozhodující skutečností pro posouzení subjektu jako soutěžitele je skutečnost, zda vyvíjí na vymezeném relevantním trhu podnikatelské aktivity nebo je toto soutěžení schopen ovlivnit. Vzhledem ke skutečnosti, že ve výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně specifikované lyžařské školy prokazatelně působí na trhu výuky zimních sportů v areálu Špindlerův Mlýn ať již jako fyzické osoby na základě živnostenského oprávnění nebo jako právnické osoby, tj. vyvíjí na předmětném trhu svoji podnikatelskou aktivitu, nelze pochybovat o tom, že tyto lyžařské školy naplňují pojmové znaky soutěžitele dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže.

Zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, v ustanovení § 17 odst. 1 uvádí, cit.: „*Provozovnou se rozumí prostor, v němž je živnost provozována. Za provozovnu se pro účely tohoto zákona považuje i stánek, pojízdná prodejna a obdobné zařízení, sloužící k prodeji zboží nebo poskytování služeb.*“ Podle odst. 2 téhož ustanovení živnostenského zákona pak může být na základě průkazu živnostenského oprávnění živnost provozována ve více provozovnách, pokud k nim podnikatel má užívací nebo vlastnické právo. Provozovnou se v daném případě myslí kancelář nebo jiné prostory, ve které lyžařská škola nabízí své služby, kde si klienti lyžařských škol objednávají výuku, uhrazují výuku apod., přičemž tato nemusí být totožná se sídlem zapsaným v obchodním rejstříku či s místem podnikání fyzické osoby.

Závěrem tohoto právního rozboru se však sluší připomenout, že Úřadu přísluší posuzovat jednání soutěžitelů pouze s ohledem na zákon č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení se zákonem o ochraně hospodářské soutěže, tj. zkoumá jednání toliko z pohledu, zda daný subjekt neuzavřel zakázanou a neplatnou dohodu narušující soutěž anebo nezneužívá své dominantní postavení k újmě jiných soutěžitelů či spotřebitelů. Otázky posouzení oprávněnosti podnikání soutěžitelů dle živnostenského zákona Úřadu v žádném případě nepřísluší.

Pokud jde dále o účastníkem řízení namítanou nesrovnatelnost plnění společnosti Skol Max a ostatních lyžařských škol, včetně okolností vzniku této lyžařské školy, lze uvést následující. Ze správního spisu, konkrétně z výpovědí svědků bylo zjištěno, že všechny současně fungující lyžařské školy ve Špindlerově Mlýně působily již před nebo během další sezóny po vzniku společnosti Skol Max v roce 1997, např. lyžařská škola pana Nováka vznikla v roce 1998, pan Mařas provozuje výuku lyžování od roku 1997, lyžařská škola Yellow funguje od roku 1995 a pan ing. Bařina začal ve Špindlerově Mlýně podnikat v sezóně 1998/1999.

Ohledně vztahů účastníka řízení a lyžařské školy Skol Max nemůže být majetkový podíl účastníka v této lyžařské škole důvodem pro to, aby účastník řízení poskytoval společnosti Skol Max výhodnější podmínky než ostatním lyžařským školám v areálu Špindlerův Mlýn. Lze mít za to, že účastníkem řízení zmiňovaný „poměr, kdy určitý podnikatelský subjekt (Skiareál) kontroluje (Skol Max)“ nesouvisí se skutkovou podstatou zneužití dominantního postavení. Skutečnost, že účastník řízení danou společnost kontroluje, nelze považovat za objektivní důvod rozdílného, respektive nevýhodnějšího přístupu účastníka řízení k ostatním lyžařským školám. K obdobnému závěru dospěl rovněž *Court of Appeal of Grenoble* (CAG) ve věci zneužití dominantního postavení společností *Société Deux-Alpes Loisirs* (DAL). Společnost DAL podnikala stejně jako účastník správního řízení č.j. S 209/03 v provozování lyžařských vleků, přičemž poskytovala preferenční ceny zákazníkům, kteří měli rezervace v hotelích zajišťované prostřednictvím její dceřiné společnosti – *Société Deux-Alpes Voyages* (DAV), jež spravovala centrální systém rezervací hotelů. Ve stejné lokalitě působila rovněž společnost *Société de Gestion Hoteliere Internationale* (SGHI). Tato společnost si na jednání shora uvedených společností stěžovala pro možné zneužívání dominantního postavení na základě uplatňování výhodnějších cen a nefair soutěže. CAG odmítl tvrzení společnosti DAL ohledně poskytování výhodnějších cen za lyžařské poukázky zákazníkům majícím rezervaci v hotelích zajištěnou jeho dceřinou společností DAV, jako objektivně ospravedlnitelné odůvodnění rozdílného přístupu. Dle názoru CAG byly logicky snížené zisky za prodej lyžařských poukázek vyrovnávány zisky z hotelových rezervací. Zásadní skutečností však bylo, že pro zákazníky společnosti SGHI neexistovala absolutně žádná možnost, jak by mohli získat služby lyžařských vleků za stejné ceny jako zákazníci DAV.

Dále lze uvést, že účastníkem řízení namítané služby, které pro něj zajišťuje společnost Skol Max, nejsou předmětem Smlouvy o spolupráci, nýbrž jsou poskytovány toliko na základě ústní dohody bez existence peněžního ocenění. Navíc zástupci všech ostatních lyžařských škol shodně uvedli, že mají možnost si nasmlouvat klienty ze zahraničí, v důsledku čehož jsou i tyto lyžařské školy schopny zajišťovat příliv zahraničních turistů pro společnosti Skiareál. V případě, že by účastník řízení poskytoval všem lyžařským školám ve Špindlerově Mlýně srovnatelné podmínky k podnikání, měly by tyto společnosti možnost se dále rozvíjet, přivádět do areálu účastníka řízení více klientů a získávat tak i více finančních prostředků za prodej svých služeb. Rovněž dohled na sjezdových tratích, který dle zástupce společnosti Skol Max spočívá v kontrole sjezdových tratí při ukončení provozu přepravních zařízení a je založen pouze na ústní dohodě s účastníkem řízení, není a nemůže být s ohledem na princip proporcionality, kdy stejnou činnost by mohli vykonávat také instruktoři ostatních lyžařských škol, objektivních důvodem, na jehož základě by byly ostatním subjektům předkládány rozdílné podmínky v rozsahu, jak to učinil účastník řízení.

Pokud jde dále o námitku účastníka řízení, že Úřad nevzal v úvahu skutečnost, že soutěžitelé zahájili výkon své podnikatelské činnosti na cizím majetku a tuto činnost zde dosud bez jakýchkoli omezení či újmy i v současné době vykonávají, lze konstatovat, že Úřad se touto otázkou zabýval a zohlednil ji, když v napadeném rozhodnutí (strana 19) konstatoval, že soutěž nebyla na relevantním trhu zcela vyloučena. K narušení soutěže však došlo samotným předložením smluv obsahujících rozdílné obchodní podmínky a jejich aplikací. Aplikací rozdílných podmínek účastník řízení zneužil svého dominantního postavení k újmě ve výroku rozhodnutí specifikovaných lyžařských škol. Porušení zákona následně vedlo ke vzniku dalších nákladů pro soutěžitele, spojených s potřebou zajistit některé činnosti mimo lyžařské tratě účastníka řízení. Nerovné podmínky lze rovněž spatřovat v nemožnosti přednostního vstupu na některá přepravní zařízení účastníka řízení či nemožnosti získat přenositelné časové jízdenky pro instruktory lyžařské školy apod. Jako protisoutěžní jednání nebylo přitom shledáno, že účastník řízení nevyhradil ostatním lyžařským školám stejné výhody jako společnosti SKOL MAX, např. prostory pro výuku, nýbrž skutečnost, že bez objektivně ospravedlnitelných důvodů se vůči ostatním lyžařským školám choval rozdílně.

Závěrem je třeba konstatovat, že Úřad svým rozhodnutím nezpochybňuje oprávnění vlastníka, respektive nájemce sjezdových tratí, upravit podmínky pohybu a činnosti na těchto sjezdových tratích (viz. Pokyny pro užívání sjezdových tratí vydané účastníkem řízení). Při výkonu svého vlastnického práva musí však i vlastník respektovat ostatní právní předpisy, a to včetně zákona o ochraně hospodářské soutěže. Jak konstatoval Vrchní soud v Praze v rozsudku č.j. 7 A 104/9536 ze dne 19. 6. 1998 ve věci žaloby podané společností Brněnské veletrhy a výstavy, a.s., proti rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž, cit.: „*Obečně tedy platí i pro vlastníka, je-li současně soutěžitelem na trhu (§ 2 zákona), že lze vůči němu vyvodit postih, je-li prokázáno, že má monopolní či dominantní postavení na relevantním trhu (ať výlučnost jeho tržní moci plyne z vlastnictví určité věci či jiného práva s ní nakládat, popř. stojí na jiném základu) a že nepřipustně těží z tohoto postavení a v příčinné souvislosti s tímto jednáním dochází k újmě chráněného statku, tj. narušení hospodářské soutěže, zájmu spotřebitelů či soutěžitelů.*“

V souladu se shora uvedeným nelze žádné z námitek účastníka řízení přisvědčit, naopak lze uzavřít, že orgán prvního stupně v otázce posouzení skutkové podstaty správního řízení č.j. S 209/03 věcně nepochybil. Společnost Skiareál skutečně porušila zákon o ochraně hospodářské soutěže, respektive zneužila svého dominantního postavení na trhu provozování

lyžařských sjezdových tratí, vleků a lanovek v lyžařském areálu Špindlerův Mlýn, když předložila lyžařským školám Yellow, panu Novákovi, panu Ing. Bařinovi a panu Mařasovi návrhy smluv o komerčním využití sjezdových tratí, které bez objektivně ospravedlnitelného důvodu obsahovaly rozdílné smluvní podmínky oproti podmínkám, jež poskytla společnosti Skol Max v rámci Smlouvy o spolupráci uzavřené dne 16. 7. 2001, přičemž tyto rozdílné podmínky zvýhodňující společnost Skol Max oproti ostatním zmíněným lyžařským školám fakticky uplatňovala. Protisoutěžní jednání účastníka řízení tak nepochybně ztížilo předmětným lyžařským školám možnost výuky zimních sportů v lyžařském areálu Špindlerova Mlýna za stejných podmínek, jak výuku poskytovala společnost Skol Max. V důsledku jednání společnosti Skiareál nebyly ostatní lyžařské školy schopny nabídnout svým klientům některé ze služeb, které na základě uplatňování zmíněných rozdílných podmínek běžně nabízela právě společnost Skol Max. Újma způsobená ostatním soutěžitelům tak byla ve správním řízení č.j. S 209/03 nepochybně prokázána. Bod I. výroku napadeného rozhodnutí byl ve prospěch skutkových zjištění v řízení změněn, neboť vedle předložení návrhu smluv došlo i, jak vyplynulo z provedeného dokazování, např. výpovědí svědků (protokol o výpovědi svědka, pana Jiřího Nováka; listy 42 – 46 správního spisu), k faktické realizaci rozdílných podmínek.

3. Procesní vady

Pokud jde o účastníkem řízení namítané podklady zaslané Městským úřadem ve Špindlerově Mlýně, je správní orgán dle ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu povinen dát účastníkovi řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohl vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění. Podklady Městského úřadu Špindlerův Mlýn, které byly Úřadem vyžádány dopisem ze dne 25. 11. 2003 a později ze dne 8. 12. 2003 (listy 88 – 89, 215 - 217 správního spisu), byly Úřadu doručeny dne 23. 12. 2003. Předmětné listiny však obsahovaly informace, jež Úřad obdržel již z jiných zdrojů, a to konkrétně z dopisu Turistického informačního centra Špindlerův Mlýn (listy 195 - 198 správního spisu). Podklady zaslané Městským úřadem Špindlerův Mlýn tak potvrzovaly již Úřadem zjištěné skutečnosti ohledně vymezení relevantního trhu a stanovení podílu účastníka řízení na něm. Jelikož účastník řízení byl již řádně seznámen s podklady pro rozhodnutí dne 17. 12. 2003 (listy 225 - 226 správního spisu) a současně informace získané od Městského úřadu Špindlerův Mlýn byly Úřadu známy již z podkladů poskytnutých Turistickým informačním centrem Špindlerův Mlýn, rozhodl se Úřad, že v rámci rozhodnutí č.j. S 209/03-7780/03-ORP bude vycházet pouze z informací zaslaných Turistickým centrem. Tomu pak odpovídá odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí. Jestliže by i přes toto vysvětlení trval účastník řízení na procesním pochybení Úřadu, konstatuje se, že v rámci řízení o rozkladu došlo k nápravě daného stavu, neboť účastník řízení byl s předmětným dopisem Městského úřadu Špindlerův Mlýn seznámen (list 260 správního spisu). Současně mu byla dána možnost se k tomuto dokumentu vyjádřit. Lze tedy uzavřít, že správní řízení č.j. S 209/03 bylo realizováno v souladu s procesními pravidly vyplývajícími ze správního řádu a že práva účastníka řízení na řádnou obhajobu či na spravedlivý proces dotčena nebyla.

4. Pokuta

Závěrem byla posouzena výše uložené pokuty, a to s ohledem na všechna kritéria stanovená § 22 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Úřad při ukládání pokuty přihlédl k závažnosti protisoutěžního jednání, k charakteru relevantního trhu, k míře narušení hospodářské soutěže i zjištěnému zavinění (strana 19 napadeného rozhodnutí). Ve správním řízení č.j. S 209/03 bylo přitom prokázáno, že účastník řízení porušil zákon o ochraně

hospodářské soutěže, konkrétně zneužil svého dominantního postavení na relevantním trhu provozování lyžařských sjezdových tratí, vleků a lanovek v oblasti lyžařského areálu Špindlerův Mlýn na újmu společnosti Yellow, pana Nováka, pana Ing. Bařiny a pana Mařase, neboť vůči nim uplatňoval rozdílné, znevýhodňující podmínky, než-li vůči společnosti Skol Max.

Dne 17. 1. 2005 však Úřad obdržel doplnění rozkladu, ze kterého vyplývá, že společnost Skiareál ukončila ke dni 31. 10. 2004 se společností Skol Max spolupráci na základě „Smlouvy o spolupráci“ ze dne 16. 7. 2001. Z důvodu ověření této skutečnosti požádal Úřad o poskytnutí informací, respektive doložení účastníkem řízení tvrzených skutečností. Na základě této žádosti obdržel Úřad od účastníka řízení kopii dohody o ukončení „Smlouvy o spolupráci“ uzavřené dne 16. 7. 2001 mezi účastníkem řízení a společností Skol Max. S ohledem na nově v rámci řízení o rozkladu nastalé okolnosti, kdy účastník řízení ukončil dobrovolně ještě před právní mocí rozhodnutí Úřadu své protisoutěžní jednání, byla výše pokuty uložené Úřadem přehodnocena. Skutečnost, že účastník řízení ukončí protisoutěžní jednání ještě v průběhu správního řízení, je považováno za významnou polehčující okolnost pro uložení pokuty. Cílem Úřadu není ukládání vysokých sankcí, nýbrž působení ve prospěch funkčního a férového trhu.

Společnost Skiareál je ekonomicky aktivním subjektem, jehož čistý obrat v roce 2002, tj. v posledním ukončeném kalendářním roce před uložení pokuty, dosáhl 239 858 000,- Kč. Dle ustanovení § 22 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže je Úřad oprávněn uložit pokutu až do výše 10 % z čistého obratu. Jelikož účastník řízení dobrovolně upustil od protisoutěžního jednání již v průběhu správního řízení před pravomocným rozhodnutím ve věci, přičemž jeho protisoutěžní chování mělo dopad nikoliv na celorepublikový, ale jen lokální trh, a s přihlédnutím k zásadě předvidatelnosti, snižuje se Úřadem uložená pokuta na 200 000,- Kč.

Po přezkoumání věci v celém rozsahu rozhodl předseda Úřadu ze všech shora uvedených důvodů a na základě návrhu zvláštní komise, ustavené podle § 61 odst. 2 správního řádu, tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Josef Bednář
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Rozhodnutí obdrží:

SKIAREÁL Špindlerův Mlýn, a.s.
Špindlerův Mlýn 281
543 51 Špindlerův Mlýn

AK Sodomka-Souček-Jindra-Mokrý & partneři
JUDr. Tomáš Jindra, advokát
U Prašné brány 3
110 00 Praha 1

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 31. 3. 2005 a stalo se vykonatelným dne 18. 4. 2005.